

- = (Погледва неспокойно часовника си).
 — Да нѣмашъ друга среща.
 = Лиляно!
 — Тогава защо гледашъ часовника?
 = Може би, мжжъ ти!
 — Той е въ канцеларията... а до обѣдъ има...
 = Не прескача ли нѣкога?
 — (Смѣе се). Знаешъ ли?
 = Какво?
 — Какъ ме ревнува!
 = Но тогазъ какъ те остави да постъпишъ
 въ театъра?
 — Не се е родилъ този, който ще ми наложи.
 = Тогава?
 — Ще го поправа. Всѣкога следъ театъръ
 имаме сцени. Защо съмъ цѣлувала тъй страстно?
 Защо съмъ прегръщала лудешки!..
 = А то е...
 — Казватъ му: театъръ е .. може ли!.. а той
 прави го, но малко по друго яче.
 = Много го измжчвашъ... А, за репетициитъ
 тукъ?
 — Опитва се да ме спре — ама не е намѣрилъ.
 = Ами ако нѣкога!..
 — Знамъ да го окротявамъ. Той ми е въ рѣ-
 четъ. Безъ моята заплата какво би правилъ?
 = Въ тебе, наистина има нѣщо демонично
 заповѣдно и повелително!
 — (Трогнато), Заслужавашъ хиляди, хиляди
 цѣлувки (хвърля се и го прегръща).